

[J. O. Krag.]

valgsformanden, som har haft et meget vanskeligt job — og jeg skal ikke kritisere hr. Stetter, jeg tror, han har arbejdet med disse sager under meget vanskelige vilkår — nu fik ordre om, at udvalget skulle gøre sig færdigt om tirsdagen, og det medførte, at vi sad i udvalgsmøde til et langt stykke over midnat i tirsdags. Det medførte, at problemerne fik den behandling, jeg før karakteriserede som meget nær det uforsvarlige. Det viste sig jo, da der fra oppositionsside blev stillet spørgsmål til regeringen, at selv ret enkle og nærliggende spørgsmål om afgiftslovenes virkninger kunne man ikke svare på, eller man kunne ikke give rigtige svar, og man måtte i hast bede embedsmændene, der åbenbart nu skal til at være lovgivere her i landet eller i hvert fald forslagsstillere, om at lave ændringsforslag. Jeg synes, at den forberedelse, der lå bag de forslag, vi her så, nærmede sig det uforsvarlige.

Det førte endvidere med sig, at de mange uhyre saglige argumenter, man fra deputationernes side, fra erhvervenes side, fra organisationernes side havde anført mod afgiftslovforslagene, fik en uhyre overfladisk behandling. Jeg tror, det er berettiget at sige, at de, der har gjort et stort arbejde i deputationerne, fra organisationerne, fra erhvervene med hensyn til at komme med argumenter over for udvalget, ikke skal gøre sig alt for store tanker om, hvor dybt indtryk disse indvendinger gjorde på regeringen. Det var meget lidt, de overhovedet påvirkede tankegangen hos den fg. finansminister.

Så viste det sig yderligere, at hele dette maseri med, at udvalget tværs hen over saglige hensyn og hen over hensynet til en virkelig ordentlig og dybtgående behandling skulle gøre sig færdig tirsdag nat, det var ganske overflødig. Vi troede, at når man masede så voldsomt på, var det, fordi regeringen ville have dispensation, så vi kunne have gennemført anden og tredje behandling i går, men der blev ingen anden og tredje behandling i går; vi befinder os nu ved andenbehandlingen, men hele dagen i går kunne være blevet anvendt til et helt anderledes sagligt og dybtgående udvalgsarbejde end det, man blev tvunget ind i.

Jeg gentager, at dette ikke er nogen

kritik af udvalgsformanden hr. Stetter; jeg ved, han er ny som udvalgsformand, og jeg føler mig overbevist om, at han søgte at varetage de opgaver, som var lagt på ham, så godt han kunne, men at man fra regeringens side skiftede standpunkt til, hvor meget det hastede, og pålagde udvalgsformanden en opgave, som ikke kunne løses på en ordentlig måde. Derved fik ikke alene lovforslagene indhold, men også deres gang gennem tinget, deres behandling i udvalget, et meget stærkt panikagtigt præg.

Jeg synes også, jeg vil sige, at man må sordre temmelig stærkt mellem de afgiftslovforslag, vi behandler her, og så den renteforhøjelse, som Nationalbanken med regeringens indforståelse har gennemført, for afgiftsforslagene har jo intet med den internationale valutakrise at gøre. Jeg ved godt, at regeringen og dele af regeringspressen vil give det indtryk af, at det slet ikke er regeringens skyld, at disse væmmelige, erhvervsfjendtlige, transportbelastende, omkostningsforhøjende afgifter gennemføres, det er på grund af de Gaulles fald og krisen omkring den tyske mark. Men det er jo overhovedet ikke rigtigt. Disse afgifter var forberedt, længe før man vidste noget om valutakrisen. Disse lovforslag var blevet fremsat, selv om der overhovedet ikke var blevet spekuleret for én krone i opskrivningen af den tyske mark. Dette er regeringens eget værk som følge af regeringens efter vor opfattelse fejlagtige vurdering af den økonomiske situation. Hele denne erhvervsskadelige, beskæftigelsesfjendtlige, trafikfjendtlige lovgivning er en bevidst handling fra regeringens side, der intet har med de internationale valutaforhold at gøre. Det er regeringens eget ansvar helt og fuldstændigt, at disse afgiftslovforslag nu tromles igennem tinget og påføres landets erhvervsliv og befolkning. Det synes jeg man skal være helt klar over.

Derimod har jeg forstået, og håber at have forstået det rigtigt, at når regeringen har ændret sin rentepolitik fra en lavrentepolitik til en højrentepolitik, skyldes det udelukkende valutakrisen. Nu kan det godt være, at også regeringens rentepolitik var så skrøbelig, sagligt så svagt funderet, at den ville være brudt sammen, selv om der ikke var kommet nogen international krise, sådan at det måske er meget behageligt for